

***“De ondernemende universiteit :
een noodzakelijke keuze”***
Academische opening 25 september 2012
Toespraak Paul De Knop - rector

Excellenties,
Waarde Collega's,
Dames en Heren,
Beste studenten,

Als ik even samenvat wat we hier zopas allemaal al hebben gehoord en gezien, dan komt het volgens mij hierop neer: universiteiten dreigen hun maatschappelijk belang en hun toegevoegde waarde voor onze economische en industriële ontwikkeling te verliezen, als ze zelf niet ondernemend zijn. Door alleen maar kritisch aan de zijlijn te blijven staan, zonder zelf deel te nemen, dreigen we te verworden tot academische betweters naar wie niemand nog luistert. Willen we dus invloed hebben – wetenschappelijk en intellectueel - dan moeten we meer dan ooit inzetten op innovatie en entrepreneurship.

Vandaar ook de titel van mijn academische rede: “De ondernemende universiteit: een noodzakelijke keuze”. Ik wil hierin een antwoord formuleren op de volgende vragen:

- Wat betekent nu precies “entrepreneurship” in een universitaire context?
- Waar staan wij als universitaire wereld in Vlaanderen als het over innovatie en entrepreneurship gaat?
- Laat het imago van de Vlaamse universiteiten wel toe om optimaal samen te werken met externe partners ?
- En tenslotte : wat zal de VUB zelf de volgende vier jaar doen?

Dames en heren,

Wat is een entrepreneurial universiteit? In een zeer interessant overzichtsartikel schrijven de Engelse professoren Gibb en Hannon hierover het volgende:

- Ten eerste. Het is niet meer een issue dat uitsluitend geldt op de Amerikaanse markt van het hoger onderwijs. Ook het Verenigd Koninkrijk, maar ook Europa en stilaan de hele wereld buigen zich over het entrepreneurial karakter van de universiteiten.
- Ten tweede. Het gaat niet alleen over commercialisering van intellectuele eigendom en van wetenschaps- en technologietransfer.

Het gaat er ook om dat universiteiten zich meer engageren in hun omgeving, in hun stad, in hun land, in de wereld. Kortom: meer sociale innovatie.

- Ten derde. Het gaat hem niet uitsluitend om onderzoek, maar ook om het voorbereiden van onze studenten op een wereld die steeds complexer en meer onzeker wordt. Een universitair diploma is geen voucher meer voor levenslange tewerkstelling, maar eerder een toegangsticket voor de arbeidsmarkt.
- En tenslotte. Van academici verwacht men méér dan dat ze uitsluitend hun onderzoeksresultaten publiceren. Men verwacht dat ze samen met externe stakeholders hun onderzoeksresultaten ontwikkelen en toepassen in de samenleving.

Geachte toehoorders,

Innovatie en entrepreneurship zijn vandaag heel belangrijk voor ons allen? Waarom moeten we hier voluit voor gaan? En wat dan met de academische vrijheid. Wel, academische vrijheid op het vlak van onderzoek en onderwijs moet uiteraard centraal blijven staan, daar bestaat geen discussie over.

Academische vrijheid stelt immers iets veilig dat ons dierbaar is. Wat kan dat zijn? Academische vrijheid is volgens de ethicus Bart Pattyn *“de noodzakelijke voorwaarde om in wetenschappelijk onderzoek of in een kritisch vraaggesprek, respect te kunnen opbrengen voor de redelijkheid van de zaak zelf, waardoor wat waar is, ongestoord aan het licht kan komen. Dit vergt een onbevooroordeelde houding, een onderzoeker die niet de behoefte heeft om de uitkomst van een experiment of van een redenering in een bepaalde richting om te buigen. Het betreft met andere woorden, iemand die, nadat hij/zij alle mogelijke relevante feiten en alle mogelijke verbanden op een rijtje heeft gezet, zijn/haar oordeel laat bepalen door wat vanuit de zaak zelf aannemelijk lijkt. Het is tenslotte iemand die weet dat geen enkel oordeel een eindoordeel kan zijn, omdat nieuwe feiten of argumenten elke overtuiging telkens opnieuw ingrijpend kunnen doen veranderen”*.

Er zijn twee grote oorzaken die de academische vrijheid in het gedrang kunnen brengen: een interne en een externe. *“De identiteit van een onderzoeker wordt vaak bepaald door zijn of haar loyaliteit ten aanzien van een groep of een school onderzoekers – die als een school vissen in dezelfde richting zwemmen – en waarin het verdedigen van een bepaald soort stellingen onder collega’s als fashionable wordt beschouwd, terwijl andere stellingen als fout gelden. In de mate dat onderzoekers zich onzeker voelen en om die reden belang hechten aan de erkenning die ze van hun peergroep krijgen, kunnen ze geneigd zijn om hun uitspraak te laten beïnvloeden. Met andere woorden: moed is de allereerste vereiste*

voor vrij onderzoek, moed om interne druk te weerstaan, maar ook externe”.

Externe druk houdt voornamelijk verband met de morele druk – denk aan religieuze, ideologische of politieke vooronderstellingen - en met de materiële druk die men op iemand uitoefent om een onderzoek of een redenering in een bepaalde richting te duwen. Omdat onderzoekers moeten scoren, omdat de financiering van hun onderzoek afhangt van het al of niet publiceerbaar zijn van de resultaten, omdat universiteiten hun centen krijgen in functie van het aantal publicaties en de hoeveelheid citaties, ... wordt de keuze van de onderzoeksonderwerpen mee bepaald door externe druk.

Universiteiten kunnen dus alleen maar fungeren als plekken waar wetenschappers belangeloos en onafhankelijk kunnen nadenken, als er aan die universiteiten genoeg academische vrijheid is. Bij de discussie over vrij en minder vrij onderzoek kijken we meestal snel naar onderzoeken die universiteiten in opdracht van de private sector uitvoeren, alsof de onderzoeken in opdracht van de overheid - en zeker deze die met een embargo werken – vrij zouden zijn in de echte betekenis van het woord. Het is waar dat onze voogdijministers ernstige pogingen leveren om ondanks de crisis de toelagen voor de Vlaamse universiteiten te doen stijgen. Dat is uitstekend, maar tegelijk vraag ik dat de overheid voldoende geld stopt in de basiswerking van de universiteiten, in plaats van de gekleurde gelden die ons in een keurslijf dwingen.

Maar we moeten zelf als VUB ook inspanningen leveren en een beter evenwicht vinden tussen onderzoek dat de overheid financiert – nu ruim 80 procent - en onderzoek dat met privé-geld tot stand komt – nu nog te weinig. Zo'n evenwicht biedt meer garantie op echte vrijheid, omdat we dan van niemand exclusief afhankelijk zijn.

Dames en heren,

De volgende vraag die ik graag wil aansnijden is: hoe is het momenteel gesteld met innovatie en entrepreneurship aan de universiteiten van Vlaanderen?

Het rapport-Soete opgesteld in opdracht van minister Ingrid Lieten, legt alvast de vinger op de wonde en wijst op de lage ondernemersgraad, het gebrek aan wetenschappelijke doorstroom naar de industrie en de geringe internationale mobiliteit van onderzoekers. Maar er is ook goed nieuws: de voorbije tien, vijftien jaar ziet professor Soete een grote verbetering in de wetenschappelijke output van de Vlaamse universiteiten en van de strategische onderzoekscentra. Maar nu moeten we een stap verder gaan en de resultaten van al dit prachtige onderzoek sneller en beter vertalen in commerciële toepassingen of in sociale innovatie.

Maar dat brengt ons tot slot bij de vraag of het imago van de Vlaamse universiteiten wel toelaat om optimaal met externe partners samen te werken ?

Willen samenwerken met het bedrijfsleven is één zaak, het vertrouwen dat het bedrijfsleven en de ons omliggende wereld in ons hebben is een andere zaak. Hebben de Vlaamse universiteiten wel voldoende credibiliteit? De vraag stellen, is ze beantwoorden : neen dus !

Want nooit tevoren was er zo'n uitgesproken twijfel over de geleverde prestaties en de kwaliteit van onze universiteiten. Dit bleek bijvoorbeeld nog maar eens in een opiniestuk van de bekende communicatieadviseur en reputatiemanager Peter Frans Anthonissen deze zomer in Trends waarin hij stelt (ik citeer): "Met uitzondering van Oxford en Cambridge zijn de Europese universiteiten – de Vlaamse inclus – ouderwets".

Anthonissen merkt op dat de Vlaamse universiteiten te laag scoren in internationale rankings. Dat komt volgens hem omdat de Vlaamse universiteiten bij hun rekruteringsbeleid kwantiteit laten primeren op kwaliteit. Hij vindt dat de Vlaamse universiteiten naar het voorbeeld van Amerikaanse en Britse (top)universiteiten, een strengere toelatingspolitiek zouden moeten volgen, en daarbij horen meteen ook hogere inschrijvingsgelden.

De auteur is gastdocent aan verscheidene Vlaamse universiteiten, maar toch gaat hij helemaal voorbij aan de decretale beperkingen waar de Vlaamse universiteiten mee af te rekenen hebben. Niet wij maar de decreetgever bepaalt immers de inschrijvingsgelden. Ook een selectie aan de poort is vandaag decretaal niet mogelijk, met uitzondering van de Geneeskunde, waarvoor je een toegangsexamen moet doen.

Maar zelfs als het kon – en sommigen hun dromen in vervulling zouden zien gaan – dan nog blijft het de vraag of dit allemaal wel wenselijk is. De meningen daarover zijn in elk geval grondig verdeeld.

En ik wil ook nog graag iets zeggen over die rankings. Wereldwijd zijn er 17.000 universiteiten en alle Vlaamse universiteiten zitten bij de 250 beste. Is dat zo slecht? Voor een kleine regio als de onze is dat voorwaar een uitstekende prestatie. Daarenboven mogen we ons niet blindstaren op de internationale rankings zoals de THE-index. Als we bijvoorbeeld de publicatie-output als indicator voor de ranking zouden nemen, dan staan de Vlaamse universiteiten in de absolute top 10, wereldwijd! Met meer dan 56.000 publicaties in een tijdsvenster van vijf jaar, bekleedt Vlaanderen hier een vijfde positie, net na Harvard.

Dit is eveneens het geval als we de overige prestaties zouden bekijken in functie van de beschikbare financiering. De Vlaamse universiteiten leveren dus hoogstaand wetenschappelijk onderzoek af, ondanks hun veel te beperkte financiering. Volgens het gezaghebbende SIR World Report 2011 scoren de Vlaamse universiteiten hoog op de maatschappelijke impact van

hun onderzoek. Meer dan 70% van de octrooien van de Vlaamse universiteiten wordt actief gebruikt in processen van economische exploitatie. Opnieuw een puike prestatie.

Zo blijkt ook uit het SIR-World Report 2012 dat de Vlaamse universiteiten er samen in slagen om de vijfde plaats op de wereldranglijst te veroveren en dat ze toppers als het Duitse Max Planck instituut achter zich laten.

In tegenstelling tot de vele andere ranglijsten, baseert de SIR-ranking zich uitsluitend op wetenschappelijke publicaties en hun impact binnen de wetenschappelijke wereld. SIR ontsluit meer dan 80% wetenschappelijke publicaties wereldwijd, wat leidt tot een rangschikking van meer dan 3.000 onderzoeksinstellingen en universiteiten.

Nog belangrijker dan het aantal publicaties is de kwaliteit ervan. Niet alleen gaat er telkens een zwaar *peer review* proces vooraf aan een publicatie in wetenschappelijke tijdschriften, maar de belangrijkste indicator voor het meten van wetenschappelijke kwaliteit is het aantal keer dat collega's de publicatie citeren. Ook hier zijn de Vlaamse onderzoekers weer bij de besten van de klas, u moet de cijfers er maar eens op nalezen. De internationale uitstraling van de Vlaamse wetenschapper is dus zeer groot. Bovendien is meer dan de helft van de Vlaamse publicatieoutput het resultaat van internationale samenwerking met Europese en internationale partners.

Maar toch heeft Peter Frans Anthonissen gelijk wanneer hij stelt dat de onderlinge competitie tussen Vlaamse universiteiten om zo groot mogelijk te worden – de kwantiteit - niet mag primeren op het streven naar excellentie – de kwaliteit. Maar het is de overheid zelf die ons hiertoe verplicht, want in een gesloten systeem kan je alleen maar financieel groeien door je marktaandeel in onderwijs en onderzoek te verhogen ten koste van je concurrenten. Maar de grote uitdaging voor de Vlaamse universiteiten ligt niet in de onderlinge competitie, maar wel in de concurrentieslag met het buitenland. Vlaanderen zal zich als kenniseconomie pas kunnen ontwikkelen als we voluit met buitenlandse universiteiten en onderzoeksinstellingen kunnen concurreren. Maar dan moeten de Vlaamse universiteiten wel kunnen beschikken over alle tools die hiervoor nodig zijn.

Vandaag kampen we nog steeds met een aantal handicaps. Zo beschikken de Vlaamse universiteiten over te weinig autonomie en legt de Vlaamse decreetgever zeer strikte beperkingen op om Engelstalige opleidingen te organiseren. En dat is jammer want hiermee missen we een belangrijke troef om sterke buitenlandse studenten én docenten aan te trekken en om ons internationaal te profileren.

Maar ik blijf erbij en herhaal graag dat de kwaliteit van onze Vlaamse universiteiten prima is, alleen is dat onvoldoende bekend in de buitenwereld, ook niet bij mogelijke externe partners. Aan ons om aan dat imago te werken.

Dames en Heren,

Aan de VUB zijn er de voorbije jaren tal van succesvolle spin-offs opgericht. We zagen in de video zonet Optrima en Colibra; er zijn er evenwel meer dan 20 intussen. Vorig jaar zijn er nog drie nieuwe opgericht. En om technologische spin-offs te financieren, is het B13-fonds verleden tijd, want nu is er QBIC, het nieuwe interuniversitaire zaikapitaalfonds voor startende spin-offs van de VUB, de Universiteit Gent en de Universiteit Antwerpen. QBIC is goed voor 30 miljoen euro. Ik ben dan ook bijzonder verheugd dat het fonds van start gaat.

Maar – en dat is een volgende vraag - wat gaan we als VUB de volgende vier jaar nu concreet doen om innovatie en entrepreneurship in een stroomversnelling te brengen?

In het nieuwe algemeen strategisch plan voor de universiteit, dat samenvalt met mijn tweede ambtstermijn van vier jaar, staan een reeks maatregelen om de VUB te doen uitgroeien tot een innovatieve en op entrepreneurship gerichte universiteit.

Professor Hugo Thienpont heeft hier daarnet nog een boeiende uiteenzetting gehouden. De universiteit heeft hem aangesteld als opdrachthouder Technology Transfer Interface. Meer onderzoek valoriseren, dat is zijn opdracht. En hij moet hier ook, meer dan in het verleden, de humane wetenschappen bij betrekken evenals onze associatiepartner, de EhB.

Wat doen we nog? Extern gefinancierde leerstoelen stimuleren. Want dankzij leerstoelen die van buitenaf geld krijgen, kunnen we onderzoek doen dat we anders niet zouden kunnen doen. Onderzoek waar het bedrijfsleven nood aan heeft. Eén voorbeeld. Dit jaar gaat de prestigieuze leerstoel Stewardship of Finance van start. Zes grote verzekeringsmaatschappijen financieren de leerstoel. Ze willen laten onderzoeken hoe financiële dienstverlening ethischer kan verlopen. Iedereen heeft hierbij te winnen, denk ik, en niet in het minst de samenleving.

En een paar weken geleden hebben we het VUB Fellowship gelanceerd om de samenwerking tussen maatschappij, zakenleven en de academische wereld te stimuleren. Vijf topmensen uit de bedrijfswereld hebben de titel Solvay Fellows VUB 2012 ontvangen. Na de handelsingenieurs moeten andere opleidingen volgen en invloedrijke fellows aan zich binden.

Maar er is meer : er werd een reglement opgesteld dat gedifferentieerde verloning mogelijk maakt via Dienstbetoon aan Derden-contracten, aan de ZAP-evaluatiematrix werd naast onderwijs en onderzoek een derde luik toegevoegd waarin de maatschappelijke betekenis van het gepresteerde werk wordt geëvalueerd, we reiken vanaf dit jaar een onderzoeksbeurs uit ter waarde van 150.000 eur voor die onderzoeker die over de laatste 5 jaren de grootste maatschappelijke impact heeft gehad (een beurs die dit

jaar aan collega Wim Distelmans werd toegekend voor zijn nooit aflatende strijd m.b.t. euthanasie), we hebben een career center voor studenten en alumni opgericht i.s.m. Randstad, we realiseren via PPS een ambitieus bouwprogramma en zo dadelijk zullen we een overeenkomst afsluiten met UNIZO.

Het zijn stuk voor stuk initiatieven om onze universiteit de volgende vier jaar meer entrepreneurial te maken. Ook de beslissing om alle ingenieursopleidingen en onderzoekers in Brussel op één campus samen te brengen – deze campus Oefenplein en de aanpalende ULB-*campus de la Plaine* – hoort in dit rijtje thuis.

Dames en heren,

Een laatste actiepunt dat ik nog wil aanhalen, is de relatie tussen onze universiteit en de Brusselse gemeenten die onze groene campus omringen. Mag ik daarom onze voorzitter E. Van Gelder en de heren burgemeesters van de gemeenten Etterbeek, Elsene en Oudergem (de Heren De Wolf, Decourty en Gosuin) uitnodigen op het podium om een samenwerkingsovereenkomst te tekenen ?

Het doel hiervan is om meer dan in het verleden te zoeken naar een win-winsituatie op cultureel en sportief vlak, op het vlak van mobiliteit, veiligheid, geneeskundige zorgverstrekking, internationale solidariteit... Want ook dit is sociale innovatie.

Dames en heren, de VUB heeft in het verleden vaak getoond de trendsetter te zijn als het om haar engagement in de samenleving betreft met haar strijd voor abortus, euthanasie, mensen zonder papieren ... Ook in de toekomst wenst de VUB dit uitdrukkelijk te blijven doen !

U moet evenwel weten dat "Entrepreneurship en innovatie" een pure gewest materie is, en dat de VUB zich op het grondgebied van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest bevindt. Dit wil zeggen dat, strikt genomen, de VUB zich naar de (zwakke) Brusselse Regio moet richten als het over deze materie gaat.

Inderdaad, en daar wringt het schoentje: FWO of IWT bursalen moeten, volgens de kleine lettertjes, in Vlaanderen valoriseren! Je hebt dus de situatie waarbij de VUB onderzoekers, op een paar enkelingen na, niet durven in Brussel te valoriseren, hoewel ze daar volkomen het recht toe hebben. De VUB heeft dus, ten opzichte van de andere universiteiten een enorm nadeel om in de directe nabijheid van de eigen Campus bedrijven te laten ontstaan. De VUB zal zo afhankelijk blijven van Vlaams en dus gemeenschapsgeld, om te kunnen voortbestaan, maar zal met dat geld nooit binnen de eigen regio een economische onafhankelijkheid kunnen afdwingen.

Op politiek vlak bewijst dit alweer de absurditeit van een verschil tussen gemeenschaps- en gewestmaterie, als die voor een bepaalde regio (Brussels Gewest) door een instantie (Vlaanderen, met de andere pet een

andere regio!) beheerd worden. Ik vrees dat Vlaanderen beslist heeft om Brussel, alvast economisch, te laten vallen; en dat heeft, op lange termijn gevolgen voor de concurrentiekracht van de VUB.

Een oplossing is een samenwerkingsakkoord tussen Vlaanderen (Lieten) en Brussel (Cérexhe). Aan Franstalige kant is men daar al ver mee gevorderd! Ik hoop mevrouw de minister dat hier op korte termijn ook aan de Vlaamse kant een oplossing komt ! Vlaanderen mag absoluut Brussel niet laten vallen ...

Excellenties,
Dames en Heren,
Beste studenten,

Ik heb gepoogd om aan te tonen dat academische vrijheid, vrijheid van onderzoek en vrijheid van onderwijs centraal moeten blijven staan in het universitaire beleid. Maar dit neemt niet weg dat we meer aandacht moeten hebben voor innovatie en entrepreneurship.

Het is immers geen kwestie van een keuze te maken tussen fundamenteel onderzoek en toegepast onderzoek! Het is een "en/en"-verhaal. De Amerikaanse socioloog Burton Clark zegt daarover het volgende. *"Universities are entrepreneurial when they are unafraid to maximalise the potential for commercialisation of their ideas and create value in society and do not see this as a significant threat to academic values. Behind this lies recognition of the need for a diversified funding base involving raising a high percentage of their income from non-public sources"* (Burton Clark, 2004).

Beide moeten hand in hand gaan en integraal deel uitmaken van een universitair onderzoeksbeleid. Het succesverhaal van het CERN bevestigt eens te meer dat de financiering van onafhankelijk fundamenteel onderzoek van cruciaal belang is. Maar anderzijds heeft de universiteit ook de opdracht om er mee voor te zorgen dat de resultaten van haar onderzoek een vervolg krijgen in toepassingen waar de patiënt, de consument en de samenleving in haar geheel beter van worden. Dit is wat steeds meer van ons verwacht wordt, dat we uit onze ivoren toren komen en ons werk ten dienste stellen van de maatschappij en van de economische ontwikkeling van ons land. We moeten op deze eis ingaan, maar dan zonder onze academische vrijheid op te geven. En we moeten niet alles alleen doen, maar integendeel intensief samenwerken met externe partners, met bedrijven die de knowhow in huis hebben over markttoelating, normeringen, productie, marketing enz. Het zou immers naïef zijn te denken dat we dit als universiteiten best allemaal zelf doen!

Tenslotte moeten we ook durven nadenken en het debat durven aangaan over de efficiëntie van onze structuren. Een ondernemende universiteit vergt immers een grote transparantie, korte beslissingslijnen, voldoende

externe beslissingsnemers en concrete meetbare doelstellingen. M.a.w., misschien is de tijd aangebroken voor een New Deal, ook aan de VUB ?!

Geachte toehoorders,

100 jaar geleden is de grote Franse wiskundige en wetenschapsfilosoof Henri Poincaré overleden. Als we vandaag heel bewust de weg inslaan van de innovatie en het entrepreneurship, dan blijven we hierbij wél trouw aan Poincarés beroemde uitspraak die ook de lijfspreuk van de VUB is.

“Het denken mag zich nooit onderwerpen,
Noch aan een dogma,
Noch aan een partij,
Noch aan hartstocht,
Noch aan een belang,
Noch aan een vooroordeel,
Noch aan om het even wat,
Maar uitsluitend aan de feiten zelf,
Want onderwerpen betekent
Het einde
Van alle denken...”

Excellenties, Dames en Heren, Beste studenten,

Het gaat uitstekend met de VUB.

Al 4 jaar op rij hebben we telkens een pak meer studenten, de kwaliteit van ons onderzoek staat als een paal boven water, we zijn dit jaar met 15 plaatsen gestegen op de QS-ranking, we hebben zonet het Europees label behaald HR-Excellence in Research, we zijn financieel gezond, we hebben een sterk strategisch plan, we kunnen rekenen op sterke partners, zowel in het binnenland met de Universiteit Gent, de ULB en de Erasmushogeschool Brussel, als in het buitenland met bijvoorbeeld het UNICA-netwerk.

Het enthousiasme bij het personeel om onze strategische doelen te halen is duidelijk aanwezig, de fundamenten voor innovatie zijn gelegd, we beseffen ook dat we meer en nadrukkelijker naar buiten moeten treden en ... we beschikken over het beste studentenrestaurant van Vlaanderen. Kortom, we zitten op het juiste spoor. Maar daar is heel veel werk aan voorafgegaan.

Sta me dan ook toe om vanop deze plaats mijn team van uittredende vicerectoren (de professoren Casman, Michotte, Wyns en De Greve) uitdrukkelijk te danken voor hun grote en kwaliteitsvolle bijdragen tot het verwezenlijken van dit resultaat. Hélène, Yvette, Lode en Jean Pierre : het was een waar voorrecht om met jullie te kunnen en te mogen samenwerken. Terzelfdertijd wil ik de nieuwe vicerectoren, de professoren Yvette Michotte, Viviane Jonckers, Jan Cornelis & Patrick De Baetselier, veel succes toewensen bij de boeiende uitdaging die hen te wachten staat.

Dank ook aan de associatiepartners. Onze gesprekken verlopen niet steeds van een “leien dakje” maar we vorderen gestadig...

Verder wil ik al de collega's rectoren van de Vlaamse universiteiten bedanken voor de collegiale sfeer waarin onze werkzaamheden steeds verlopen. Je tiens aussi à remercier le recteur Didier Viviers pour son soutien pour nos projets communs et pour son amitié.

Tenslotte dank aan onze voorzitter, aan de collega's professoren, assistenten, ATP-ers, studenten en alumni voor het grote vertrouwen dat ik heb gekregen bij mijn herverkiezing met 90 % van de stemmen achter mijn naam.

Wees overtuigd dat ik het als een voorrecht beschouw om samen met u allen te mogen werken aan de toekomst van onze Alma Mater. U mag daarenboven gerust zijn dat mijn batterijen zijn opgeladen en u kan dan ook de volgende 4 jaren op mijn enthousiasme en mijn inzet rekenen, met als motto:

*Winning doesn't always mean being first ...
Winning means doing better than you've ever done before!*

De VUB is dan wel niet de grootste universiteit van Vlaanderen, we behoren misschien niet tot de absolute wereldtop, maar we gaan er duidelijk op vooruit. En dat is tenslotte wat telt ...

Ik heb gezegd !